

ЖИТИ ПОСЕРЕД БУРІ

NOTA BENE №37

**BE
BRAVE
LIKE
UKRAINE**

«NOTA BENE»
випуск № 37
травень-вересень 2025

ГОЛОВНА РЕДАКТОРКА Ксенія Москаленко
ВЕРСТАЛЬНИЦЯ Ксенія Москаленко

РЕДАКТОРКИ Анастасія Заборовець
Кіра Даценко
Поліна Власенко
Поліна Сухенко

АВТОРИ Анастасія Заборовець
Владислава Лещук
Дар'я Райкова
Ксенія Москаленко
Поліна Власенко
Поліна Сухенко
Христина Іванойко

ШЕФ-РЕДАКТОРКА Тетяна Фокіна

ЗАСНОВНИК І ВИДАВЕЦЬ:
Фаховий коледж «Універсум» Київського столичного університету імені Б. Грінченка
Циклова комісія з видавничої справи, культури та української філології

Адреса редакції: проспект Л. Каденюка, 16 (Ю. Гагаріна) Київ, 02094.
Редакція може не поділяти авторські висловлювання в опублікованих статтях.
Використовуючи матеріали публікацій цього випуску, ви зобов'язуєтесь посила́тися на «Nota Bene».

Народ мій є! Народ мій завжди буде!
Ніхто не перекреслить мій народ.

ЧИТАЙТЕ
У ВИПУСКУ:

Ярослава Магучіх: захмарна висота.....4

Ольга Харлан: шабля, сила і серце України.....6

Боксер, ім'я якого сьогодні знає чи не весь світ.....8

Сергій Стерненко: життя посеред бурі.....10

Павло Наконечний — «Історик», який запалив сотні сердець.....12

Роман Ратушний: випалюйте в собі все російське.....14

Всеукраїнський круглий стіл «Медіапросьюмеризм як явище інформаційного суспільства».....16

Новини за травень-червень.....18

Посвята 2025.....20

День Університету.....28

Ярослава Магучіх: захмарна висота

Ярослава Магучіх нині відома навіть тим, хто не цікавиться професійним спортом. Атлетка, що побила «вічний» рекорд, який тримався протягом 37 років; неодноразова чемпіонка зі стрибків у висоту; дівчина, яка відпочиває у спальнику між вирішальними стрибками або ж «спляча красуня» – як її прозвали в інтернеті.

Ярослава народилася 19 вересня 2001 року в Дніпрі. Ще з дитинства вона цікавилась малюванням і танцями, але була надто активною, тож батьки віддали її в спорт – карате, яке зрештою не припало до душі майбутній чемпіонці. Світ легкої атлетики для Ярослави відкрила її старша сестра Анастасія, коли тій було шість років. У

своєму інтерв'ю Ярослава розповідала, що почала займатись легкою атлетикою просто для того, щоб витратити енергію і не заважати сестрі готуватись до екзаменів.

Тренери швидко помітили природжені здібності та потенціал дівчини. Професійно займатись з Ярославою почала тренерка Тетяна Степанова, яка і нині є її наставницею. Вже у 15 років Ярослава здобула «золото» та встановила перший власний рекорд – 1,92 м на Чемпіонаті світу для юніорів у Кенії. Це був перший серйозний старт легкоатлетки. За словами Магучіх, вона не сподівалася на перемогу, але, стрибнувши, зрозуміла, що це – її покликання. У липні 2018 року в

Угорщині, на чемпіонаті Європи з легкої атлетики Ярослава здобула «золото», подолавши висоту 1,86 м, а потім не зупинилась на досягнутому та пододала 1,94 м.

В одному з інтерв'ю Ярослава розповіла про свій провал у першому етапі Діамантової ліги в Римі 2018 року. Впевнено стрибаючи 1,97 м на тренуваннях, вона не змогла подолати 1,91 м на чемпіонаті. «Без падінь не буває результатів», – слова Тетяни Степанової, після яких на наступних змаганнях Ярослава стрибає 2 м.

«Рекорди створюються для того, щоб їх бити». Максимальний результат на тренуваннях в Ярослави був 1,98 м. Проте на етапі Діамантової ліги в Парижі дівчина перемогла в австралійки з висотою 2,03 м. Не зупинилася на цьому результаті – стрибнула 2,07 м і, відчуваючи, що спроможна це зробити, встановила нову планку і підкорила висоту 2,10 м. Таким чином Ярослава побила так званий «вічний» рекорд зі стрибків у висоту серед жінок з першої спроби. Попередній світовий рекорд становив 1,9 м і не був підкорений цілих 37 років.

«Стрибнула для всіх нас, для всіх українців. Я дуже вдячна нашим військовим, які боронять фронт. Завдяки вам я маю можливість показувати тут гарні результати. Тільки завдяки вам я жива. Дякую вам. Слава Україні!» – слова Ярослави Магучіх після стрибка, що зробив її відомою як світову чемпіонку.

Після перемоги на Олімпійських іграх Ярослава отримала понад 7 мільйонів гривень, які одразу задонатили. Зокрема, 1 мільйон передала організації зоозахисників та ще чотирьом притулкам тварин, а ще 500 тисяч гривень спортсменка переказала «Янголам Азову» – організації, що опікується пораненими та загиблими воїнами. Окрім цього, Ярослава Магучіх активно долучається до зборів для Збройних сил України.

Поліна Власенко, ЗВСР

Ольга Харлан: шабля, сила і серце України

У спортивному світі її ім'я звучить як символ перемоги, витонченості й неймовірної сили духу. Ольга Харлан — українська фехтувальниця, яка вже давно стала обличчям не лише українського фехтування, а й всесвітнього. Але хто вона поза п'єдесталом?

Сьогодні ім'я Ольги Харлан знає майже кожен, хто хоч трохи цікавиться спортом. У списку її досягнень є: золото Олімпійських ігор у Пекіні (2008), чотири чемпіонати світу, шість чемпіонатів Європи, понад десяток перемог на етапах Кубка світу. Проте не всім відомо, що до шаблі вона прийшла випадково. У віці 6 років вона займалася хореографією, і навіть мріяла стати балериною. Але доля вирішила інакше, в неї діагностували сколіоз, і про танці довелося забути. У 10 років вона потрапила до секції фехтування у рідному місті Миколаєві.

Один цікавий факт: її тренер на початку вважав, що з Харлан нічого не вийде, бо «надто запальна, надто емоційна, а у фехтуванні потрібна холодна голова, стриманість, стратегія». Але саме емоційність і вміння «горіти» на доріжці стали її головною перевагою. Її фехтування — це завжди вистава. Вона атакує, як художник малює картину: точно, рішуче й водночас з душею.

Унікальність Ольги ще й у її підготовці. Поки багато спортсменів слухають рок чи реп перед змаганнями, Харлан налаштовується на бій під класичну музику. Бах, Шопен, Моцарт — це її «музичний щит» від стресу. Психологи кажуть, що така стратегія дозволяє глибше зосередитись і, можливо, саме тому Харлан майже завжди виходить на доріжку з ясним розумом і точними рухами.

Не менш важливо, що вона перша українська фехтувальниця, яка отримала персональний контракт з провідним європейським брендом спортивного екіпірування. Її образ — втілення елегантності й сили. В Італії її прозвали «La Regina della Sciabola» «Королева шаблі», а міжнародна федерація фехтування називає її «еталоном сучасної шаблі».

Однак Харлан — це не тільки про спорт. Вона активно займається благодійністю, проводить майстер-класи для дітей, особливо в регіонах, де спорт, це єдиний спосіб відволіктися

від реальності. Особливу увагу Ольга приділяє дітям із прифронтових територій. Спортменка не просто показує прийоми, а говорить про віру в себе, про важливість не здаватися, навіть коли здається, що сили на межі.

Під час повномасштабного вторгнення вона публічно підтримала ЗСУ, взяла активну участь у волонтерських ініціативах, виступила на міжнародних платформах з підтримкою України. Харлан стала голосом українського спорту у світі, голосом, який не боїться говорити правду.

І наостанок, одна з найнеочікуваніших деталей: Ольга Харлан колекціонує... книжкові закладки. У неї їх понад 200, з різних країн, книжкових магазинів і навіть музеїв. Вона каже, що кожна з них — це маленька згадка про шлях, якого ніхто не бачить, але який дуже важливий.

Ольга Харлан — не просто спортсменка. Вона — символ нової України: сильної, витонченої, вільної.

Дар'я Райкова, 1ВСУ

Боксер, ім'я якого сьогодні знає чи не весь світ

Олександр Усик – український професійний боксер, який народився 17 січня 1987 року в Сімферополі. Він є одним із найвідоміших і найуспішніших боксерів сучасності. Усик є абсолютним чемпіоном світу в першій важкій вазі (2018–2019) та надважкій вазі (2024), а також чемпіоном світу за версіями WBA, WBO, IBF, WBC та IBO.

Усик почав займатися спортом з дитинства, спочатку відвідував секції футболу, дзюдо та народних танців, але у 15 років обрав саме бокс. В аматорській кар'єрі він здобув золото на чемпіонаті Європи (2008), світу (2011) та Олімпійських іграх у Лондоні (2012).

У професійному боксі Усик швидко досягав вершин. У 2018 році став першим український боксером, який об'єднав усі чотири головні чемпіонські пояси у першій важкій вазі. Згодом Усик перейшов у надважку вагу, де у 2021 році переміг Ентоні Джошуа, а у травні 2024 року здолав Тайсона Ф'юрі та став абсолютним чемпіоном світу у цій категорії.

Олександр Усик відомий своєю технікою, витривалістю, швидкістю та стійкістю на рингу. Він не має жодної поразки у професійній кар'єрі, провівши за весь час 22 бої та здобувши 22 перемоги.

Усик також є заслуженим майстром спорту України та Національною легендою України (2024).

Після перемоги у реванші над Тайсоном Ф'юрі, наступним поєдинком для Олександра став реванш з Даніелем Дюбуа. Це був бій за звання абсолютного чемпіона світу у важкій вазі. Відтепер він офіційно тричі абсолютний чемпіон світу.

Окрім боксу, 18 березня 2025 року в Харківському національному університеті внутрішніх справ успішно захистив дисертацію за спеціальністю «Право» та здобув ступінь доктора філософії. Також щасливо одружений з Катериною Хмелевською і виховує чотирьох дітей.

Олександр Усик – один із найуспішніших українських боксерів сучасності. Його перемоги важливі не лише з погляду спорту. Усик давно став обличчям українського боксу на світовій арені, і кожен його бій – це привід для гордості.

Владислава Лещук, 2ВСР

Сергій Стерненко:

життя посеред бурі

Сергій Стерненко — український активіст, блогер, волонтер і ветеран, засновник ГО «Небайдужі» та благодійного фонду, ведучий YouTube-каналу «STERNENKO» та колишній очільник «Правого сектора» в Одесі. Активно долучився до Євромайдану, потім — до Революції Гідності. У 2014 очолив одеський «Правий сектор» і почав боротись із проросійськими рухами й накроторгівлею. Був організатором багатьох протестів, серед яких — «Аваков — чорт» і блокада Криму.

У 2015 році проти Сергія Стерненка відкрили справу за нібито викрадення депутата Щербича — проросійського діяча, якого сам Стерненко раніше вимагав притягнути до відповідальності за антиукраїнську діяльність. Натомість самого активіста затримали після його критичного допису про Порошенка. Його звинуватили викраденні та нанесенні ушкоджень заради 300 гривень. Справу зтягували роками, а у 2021-му винесли вирок — 7 років тюрми.

У 2018 році на нього тричі напали в Одесі. Перший раз — побили біля дому. Другий — стріляли з травматичного пістолета, нападника затримали. Третій — двоє напали з ножами і поранили його. Справу розслідували з 2018 по 2022 роки. Згодом з'явився свідок, який казав, що замовлення йшло нібито від мера Труханова. Але нікому підозри так і не оголосили. Після третього нападу почалась кампанія проти Стерненка — проросійські політики вимагали ув'язнити його за «умисне вбивство», хоча це був самозахист. Правозахисники назвали справу політичною, а експертизи підтвердили, що ніж, яким Стерненко поранив одного з нападників, не був холодною зброєю. Справу су-

проводжували тиск, протести, сутички з поліцією. Врешті, у 2021-му вирок пом'якшили до умовного терміну, а у 2022-му касаційний суд частково скасував вирок — судимість зняли. У травні 2025 року на нього знову напали - цього разу стріляла жінка. Її затримали, підозрюють у зв'язках з російськими спецслужбами. Суд взяв її під варту.

Після вторгнення РФ Стерненко вступив до тероборони, служив у підрозділі «Гонор». У жовтні 2022-го разом із фондом Притули зібрав 352 млн грн на допомогу армії. 10 жовтня

2022 року, під час масованого обстрілу України, Стерненко разом із фондом Притули оголосив збір на безпілотники RAM II. Менш ніж за чотири місяці вони зібрали 352 млн грн - на RAM II та ще 92 дальні дрони. Станом на серпень 2023-го Стерненко зібрав для армії майже пів мільярда гривень, а у звіті за 2024 рік повідомив про закупівлю понад 104 тисяч FPV-дронів. У січні 2025-го почав працювати його власний благодійний фонд — «Спільнота Стерненка».

Христина Іванойко, ЗВСР

Павло Наконечний — «Історик», який запалив сотні сердець

Павло Юрійович Наконечний (псевдо — Добротворський, позивний — Історик) — український громадський діяч, вчитель історії, націоналіст, засновник молодіжного табору «Поклик Яру» та воїн Сил спеціальних операцій ЗСУ. Його життя — приклад самовідданості, патріотизму та сили духу.

Народився 20 травня 1997 року в Черкасах. Навчався у школі № 5, а згодом — у Лубенському лісотехнічному коледжі, мріючи стати лісником. Проте любов до історії переважила, і Павло вступив до Національного педагогічного університету імені Михайла Драгоманова, де здобув фах історика. Його магістерська робота була присвячена Холоднороській організації.

Павло активно долучався до громадського життя, був учасником Революції Гідності 2013–2014 років. У 2020 році разом з однодумцями заснував громадську організацію «Поклик Яру», яка займалася патріотичним вихованням молоді. Організація проводила табори, зокрема в Холодному Яру, популяризуючи історію визвольної боротьби українців.

Основна мета організації — виховання молоді на засадах побратимства, дисципліни та патріотизму. «Поклик Яру» виховує повагу до Збройних сил України та тісно співпрацює із 93 бригадою «Холодний Яр».

Організація проводить щорічні національно-патріотичні табори для дітей віком 10–17 років, де учасники беруть участь у різноманітних заходах, спрямованих на розвиток лідерських якостей та патріотичного духу.

Крім того, «Поклик Яру» організовує теренові ігри, зокрема гру «Склик», присвячену пам'яті одного зі своїх творців — Павлу Наконечному, який загинув, захищаючи країну 18 червня 2022 року, під час артилерійського обстрілу в селі Біла Криниця на Миколаївщині.

Павла Наконечного поховали в Черкасах. Його батько, Юрій Наконечний, продовжує справу сина, займаючись патріотичним вихованням молоді та організовуючи заходи в Холодному Яру.

«...Без жалю, але з гордістю згадуватиму тебе. Країна втратила велику Людину, яка тільки починала свій шлях. Він хотів розбудувати потужну державу з відповідальними громадянами, тому присвятив своє життя вихованню відповідальної молоді у «Поклику Яру», — «Творець», товариш та побратим Павла Наконечного.

Дякуємо за чин! Навіки присутній!

Поліна Сухенко, ЗВСР

Роман Ратушний: випалюйте в собі все російське

«Чим більше росіян ми вбємо зараз — тим менше росіян доведеться вбивати нашим дітям», — сказав Роман Ратушний, який боровся усіма силами за українську державність, творив та виборював майбутнє.

Початок проукраїнської свідомості Романа відбувся на Мовному Майдані. Коли в 2012 році відбувались масові протести проти ухвалення так званого «мовного закону Квалова-Колесніченка», який передбачав двомовність в українських регіонах. Ратушному тоді було 14 років, на протестах він був з матір'ю.

У 2013 році починається Революція Гідності, Роман у свої 16 років, не вагаючись, йде на Майдан виборювати свободу України, тут набуває першого досвіду участі в масштабних протестах. Він опинився серед студентів, яких жорстко побив «Беркут» в ніч на 30 листопада.

Ратушний ініціював боротьбу проти забудови зеленої зони Протасового Яру в Києві. У відповідь за свою позицію отримував погрози.

Печерський районний суд Києва обирає йому запобіжний захід — цілодобовий домашній арешт з носінням електронного браслета. Його підозрюють ще й в умисному пошкодженні майна. Ратушному загрожує до 10 років позбавлення волі.

У березні 2021 року під час протестів за звільнення іншого активіста — Сергія Стерненка, Ратушний отримав підозру в хуліганстві. Але Верховний

Суд зняв з нього усі обвинувачення.

Роман Ратушний активно висвітлював, як блогер, проблеми корупції, незаконної забудови, зловживання владою. Його публікації та виступи змушували задуматись людей про країну та її майбутнє.

Йому довіряли, бо він завжди говорив правду. Відкрито був серед людей.

24 лютого 2022 року змінило життя юного активіста. Роман взяв зброю до рук та став на захист країни, доєднавшись до сил ТрО.

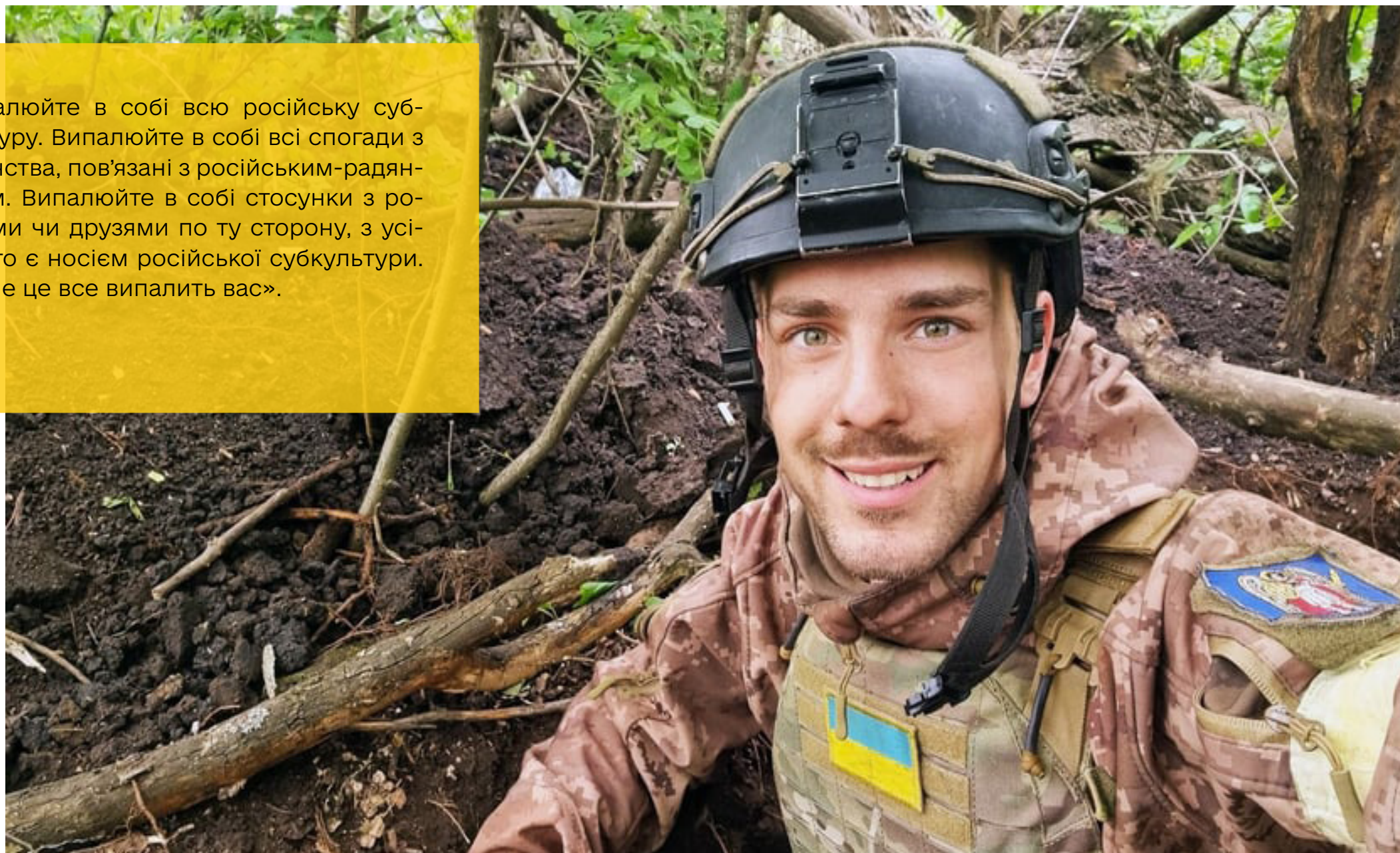
Обороняв Київ, звільняв населені пункти Північної Слобожанщини. На початку квітня вступив до розвідувального взводу 93 ОМБР ЗСУ «Холодний Яр». Обороняв українську землю біля Харкова, зокрема в районі міста Ізюм.

Навіть на полі бою він не лишив медійної діяльності, висвітлював у соцмережах важливість відмови від усього російського. Роман завжди говорив знімати «рожеві» окуляри, дивитись правді у вічі.

9 червня 2022 року Роман Ратушний потрапив у ворожу засідку. Він загинув захищаючи та борючись за Україну. Роман Ратушний завжди хотів, щоб його спадок ніколи не був забутий. Тому наша завдання — не забувати про його подвиг, продовжувати його справу та боротись.

Дар'я Левонюк, 2ВСР

«Випалюйте в собі всю російську субкультуру. Випалюйте в собі всі спогади з дитинства, пов'язані з російським-радянським. Випалюйте в собі стосунки з родичами чи друзями по ту сторону, з усіма, хто є носієм російської субкультури. Інакше це все випалить вас».

Всеукраїнський круглий стіл «Медіапросьюмеризм як явище інформаційного суспільства»

Студенти групи 2ВСР Фахового коледжу «Універсум» Київського столичного університету імені Бориса Грінченка відвідали Всеукраїнський круглий стіл «Медіапросьюмеризм як явище інформаційного суспільства». На гостей чекали чотири цікаві доповіді від студентів та випускників Університету. Теми різнилися, тож захід зміг зацікавити всіх присутніх.

Ризку доповідей розпочали з секрету хорошої дикції. Майбутні видавці та журналісти навіть змогли попрактикуватися у вимові та зрозуміти, що виходить добре, а що – потрібно допрацювати. Доповідач **Артем Тригуб**, випускник Університету, навчається на магістратурі та точно має що розповісти, коли розмова заходить про дикцію.

Друга презентація була неймовірно корисна багатьом, адже хто ж не хоче мати власний успішний блог? Саме про свою історію створення блогу і розповіла студентам друга доповідачка **Анжеліка Бежевець**. Вона поділилась порадами з вибору платформи, теми контенту та формування контент-плану. Усю інформацію подавала у легкій та зрозумілій формі.

З третьої доповіді студенти дізналися багато цікавинок, які стосуються безпосередньо журналістики. **Марія Магнус** розповідала про нюанси та свій досвід роботи у сфері спортивної журналістики.

Четвертий виступ привідкрив завісу роботи університетського радіо – радіоBG. **Андрій Комащенко** поділився тим, як та з якою метою почав записувати подкасти. Розповів про свій шлях, який пройшов, аби перебороти страх почути свій голос у записі. Торкнувся гік-спільноти – саме це і є провідною темою його подкастів, чим розпочав жваву бесіду щодо вподобань в іграх. Студенти із захопленням ділилися своїми думками та ставили запитання.

Після доповідей **Мар'яна Ангелова** презентувала студентам документальну стрічку «Не остання вишиванка Грінченка». Вона розповіла історію її створення, поділилась яскравими враженнями. А також розповіла про те, як вдалося запустити флешмоб з виготовлення шевронів із елементами вишиванки Грінченка. Така історія не лишила байдужим нікого.

Анастасія Заборовець, ЗВСР
Поліна Власенко, ЗВСР

Новини за травень-червень

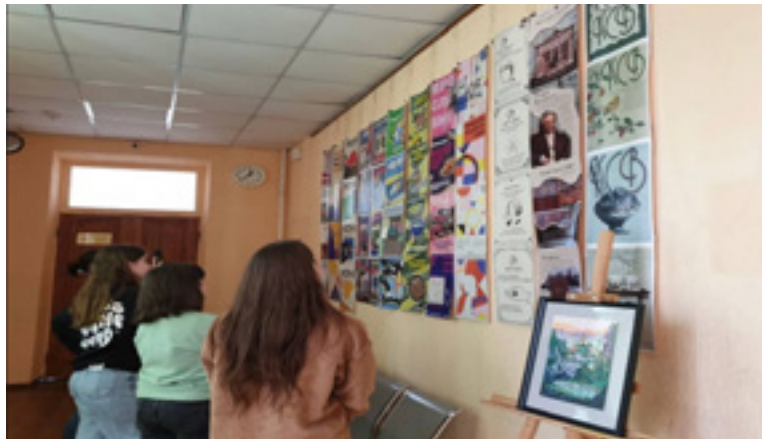
1 травня — відбувся конкурс краси, таланту та творчості, де змагалися студенти I та II курсів. Переможцями стали Софія Левадовська (спеціальність «Менеджмент») та Михайло Мамула (спеціальність «Фінанси, банківська справа, страхування та фондовий ринок»).

6 травня — в актовій залі відбулася музично-літературна вітальня «Вартовий української культури», присвячена вшануванню пам'яті Бориса Грінченка.

8 травня — з нагоди відзначення Дня пам'яті та перемоги наші студенти переглянули документальний фільм «1377», що розкриває факти про спалені українські села та знищення українців окупантами. Захід організовано в рамках діяльності студентського кіноклубу «ArtHouse».

9 травня — проведено пізнавально-виховний захід під назвою «Європейський вибір України: єдність у різноманітті». Метою заходу було поглибити знання студентів про європейські цінності та сформувати активну громадську позицію молоді.

15 травня — Фаховий коледж «Універсум» відзначив День вишивки — свято української ідентичності, традицій та культури. Студенти, викладачі та працівники прийшли в одязі, що відображав багатство української вишивки.

19 травня — символічна та важлива подія — екологічна акція з висадження дубів у пам'ять про захисників України. У заході взяли участь студенти, викладачі та адміністрація коледжу. Саджанці були надані адміністрацією Національного природного парку «Залісся».

23 травня — відкрита виставка плакатів «Бренди Грінченка», виконаних студентами 3 курсу спеціальності «Графічний дизайн». Серед представлених брендів були «Друкарня Кульженка», «Київське сухе варення», «Київський ювелірний завод», тощо. Також відбувся концерт, що поєднав у собі відзначення Дня Києва та Дня Героїв України, включаючи патріотичні пісні та хореографічні композиції.

30 травня — у галереї імені Віктора Огнев'юка відбулося урочисте відкриття мистецької виставки, присвяченої Дню Києва. Експозиція включала живописні, графічні твори, плакати, археологічні знахідки та польові практики, що розкривають Київ у всій його історичній глибині.

6 червня — відбувся уже традиційний для коледжу фестиваль вуличного мистецтва в рамках проекту «Галерея College street Art». Студенти потрапили у вир вуличної культури, танців та спорту. Також відбувся майстер-клас з розпису стін та графіті.

27 червня — ми з гордістю проводимо в самостійне життя наших фахових молодших бакалаврів — випускників 2025 року. Але ми завжди чекаємо їх знову в коледжі.

Ксенія Москаленко, ЗВСР

Посвята 2025

01 вересня 2025 року у Фаховому коледжі «Універсум» Київського столичного університету імені Бориса Грінченка відбулася Урочиста церемонія інавгурації першокурсників у студенти Коледжу. Цьогоріч до Коледжу вступили 315 студентів з різних областей України.

Цей святковий день став знаковим для великої коледжанської родини, адже саме з нього починається нова сторінка життя для юних студентів, які обрали шлях здобуття фахової передвищої освіти.

На урочистості пролунали вітальні слова від: проректора з науково-педагогічної та навчальної роботи Київського столичного університету імені Бориса Грінченка, кандидата педагогічних наук, професора Олексія Жильцова, директора Коледжу, заслуженого працівника освіти України Зої Гейхман, воїнів Збройних Сил України. Вони побажали першокурсникам натхнення, наполегливості та успіхів на шляху навчання і здійснення мрій.

Особливим моментом церемонії стало урочисте вручення першокурсникам чотиритомного зібрання словника Бориса Грінченка, що символізує готовність студентів бути гідними представниками спільноти Університету Грінченка.

Відтепер студенти Фахового коледжу «Універсум» офіційно розпочинають свій навчальний та творчий шлях, сповнений нових можливостей, відкриттів і перемог. Щиро вітаємо наших першокурсників! Бажаємо, щоб роки навчання стали часом професійного зростання, дружби, розвитку та досягнень!

Юлія Шеменьова, заступниця директора з навчально-виховної роботи

День університету

02 жовтня 2025 року у Фаховому коледжі «Універсум» Київського столичного університету відбувся урочистий святковий концерт, присвячений одразу кільком знаковим датам: Дню Університету, Дню захисників і захисниць України, Дню працівників освіти та Всеукраїнському дню бібліотек.

Свято об'єднало студентів, викладачів та всіх педагогічних працівників Коледжу. Під час заходу прозвучали теплі слова привітання від директора, заслуженого працівника освіти України - Зої ГЕЙХМАН. Коледжани вшанували пам'ять загиблих Героїв та Героїнь України хвилиною мовчання, музичними композиціями та подякували нашим захисникам на фронті.

Присутні мали змогу насолодитися яскравими виступами студентів і викладачів циклової комісії музики і хореографії, щирими словами вдячності та творчими вітаннями від студентів.

Концертна програма стала справжнім святом єдності, нагадуючи про важливість збереження українських традицій, пошани до освітян, вдячності захисникам і любові до рідного університету.!

Юлія Шеменьова, заступниця директора з навчально-виховної роботи

п

**Ви догортали до кінця!
Редколегія «Nota Bene» дякує за підтримку!
Слава Україні!**

nota_bene.fku